

izposodimo, na koncu poti pa ga na drugi postaji vrnemo.

Če bi si katalog želeli поблиže ogledati, vam ga bodo v nekaj dneh poslali brezplačno, če pišete na naslov: Urlaubsinformation Österreich, Margaretenstrasse 1, A-1040 Wien.

Težko bi zanikal, da je to reklama za sosede, vendar to sploh ni bil moj osnovni namen. Predvsem sem hotel opozoriti, kaj vse bo potrebno še postoriti, da bomo lahko ustrežneje predstavili naše lepote kolesarjem, tako domačim kot tujim. Glede lepote in možnosti čisto nič ne zaostajamo za sosedi, marsikje celo prednjačimo, zato ne bi bilo slabo, če bi lahko kdaj predstavil tudi kaj podobnega, kar bo zraslo na našem zemljniku. Kaliti je sicer že začelo, upajmo, da bo tudi dozorelo.

Igor Maher

društvene novice

Slavcu v spomin

Pred desetimi leti sem bil s **Slavcem Svetičičem** v Himalaji. Težave transporta so nas razdelile v dve skupini. Slavc je bil v drugi, ki je prišla v bazo deset dni za nami. Zavzeto je plezal in delal za skupni uspeh, obenem pa ni skrival, da mora zato zatajevati svojo naravo, ki mu je narekovala živeti drugače, ne po vnaprej sprejetem načrtu. Lepoto in tragiko razpetosti med totalno svobodo in med nujnostjo civilizacije občuti vsak človek, v gorah pa jo je mogoče celo živeti. A dotikati se nebes je dano redkim in redkokdaj. Blizje letišč soncu, več je možnosti, da se ti odlepijo krila. Človek je bitje transcendence in za slutnjo presežka je zavestno pripravljen tvegati ogromno. S tega stališča ni kaj obžalovati: kogar bogovi ljubijo, umrje mlad. Nihče pa ne umrje sam, niti solist ne. Zato so te besede namenjene, kot so bile namenjene tudi v tisti naši skupni zgodbi izpred desetih let, »njim, ki brez krivde krivi trpijo«. Ne alpinistom — ti vedo za ceno, ki jo bo morda treba plačati. Namenjene so njim, ki jih puščamo doma v negotovosti in morajo kazati pogumen

obraz, ko jih razžirata negotovost in strah. Njim, ki morajo plačati najvišjo ceno, pa si težko odgovorijo, za kaj. Njim, ki jih »bojevniki za neke svetle cilje« — ali za dotike nebes — puščamo zlomljene, ranjene in trpeče ob robu svoje poti.«

Slavc je bil uspešen alpinist, eden izmed zadnjih velikih romantikov, ki mu je zanos pomenil več kot racionalen pristop, ki je skušal sanjati tudi v celoti zares živeti. Njegovi vzponi v francoskih Alpah so legendarni, njegova smer v Grandes Jorasses mu je prinesla sploh najvišje mednarodno priznanje. Bil je med tistimi, ki so vklesali ime Slovenije v Andih, tudi v južni steni Aconcague in v Anapurni. To so bila njegova dejanja, a so tudi naša, slovenska. Bil je velik slovenski alpinist. Koliko mu je dala Slovenija? Toliko, kot vsem, kjer oblastniki le redko vidijo svoje trenutne interese. Domovina — blede mati, je rekel neki pisatelj — slovenski, seveda.

Gašerbrum IV je Slavca začaral, skoraj obsedel. Morda zaradi idealne oblike, ki kot pravičen trapez zapira Baltoro, morda zato, ker je bila njegova stena tako odkrita in razprta, a polna majhnih ostrih ugank. Vsekakor je bila to njegova gora: trikrat se je že odpravil v njeno zahodno steno; dvakrat se je tik pred odhodom premislil, letos je šel. Človek, razpet med upanjem, pravzaprav željo, in resničnostjo, ne vidi vsega, ne more videti vsega. Gre zavezan svojemu cilju — svoji usodi naproti. Pri starih Grkih so junakom, kadar so jih hoteli pogubiti, bogovi zastirali oči. Tako so bili ljudje odrešeni krivde za to, kar se jim je zgodilo.

Kogar bogovi ljubijo, umre mlad, kogar potrebujejo, umre star.

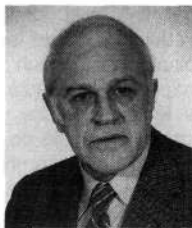
Žal mi je za Slavcem, ker ne bo mogel ničesar več doživeti. Ko ne bo doživel razgleda iz zrelih časov nazaj na svojo mladost. Ko bi vedno znova, kadar bi se ozrl, odkril novo dragocenost v preteklih doživetjih, ki jo je takrat prezrl.

Naše življenje je le prehod, je le priložnost, dana nam, da nekaj storimo, kar bo preseglo naš čas, da pustimo svojo sled v dejanjih, a tudi v srcih in mislih. Slavc je zapustil veliko.

Tone Škarja

V spomin Rudiju Bajcu

Ko smo planinci praznovali svoj praznik, dan planincev, smo se spominjali člana našega planinskega društva Šoštanj **Rudija Bajca**.

V soboto, 17. junija, smo ga v velikem številu pospremili na zadnjo pot v Podkrajju.

Rodil se je leta 1922 v Slovenskih Konjicah. Kmalu potem, ko je končal srednjo šolo, je izbruhnila druga svetovna vojna, ki tudi njega ni obšla. Deloval je v partizanskem boju na Koroškem. Po končani vojni se je leta 1948 zaposlil na Prevaljah. Po pridobljeni izobrazbi s pravnega področja je od leta 1947 do 1954 služboval v javnem tožilstvu v Radgoni, Krškem, Trebnjem in Šoštanju. Meseca maja 1954 je prevzel naloge sekretarja oziroma samostojnega delavca za splošne zadeve v Termoelektrarni Šoštanj in ostal na tem delovnem mestu vse do upokojitve marca 1984.

Poleg službenih dolžnosti je opravljal še vrsto družbenih funkcij: bil je vse do svoje smrti dolgoletni predsednik telesno vzgojnega društva Partizan, dolgoletni član Športne zveze Velenje, predsednik skupščine Krajevne skupnosti Šoštanj in predsednik Zveze borcev Šoštanj. Zaradi prizadevnosti v borčevski organizaciji Šoštanja je bil imenovan tudi v področni odbor ZB Velenje. Za prizadevanja na športnem področju je dobil najvišja državna in republiška priznanja. Kot predsednik skupščine Krajevne skupnosti je opravljal tudi častno nalogo matičarja, ko so poročni obred opravljali še v Šoštanju. Bil je prizadeven predsednik TVD Partizan, kar je dokazoval z naklonjenostjo športni dejavnosti šoštanske mladine in se je zelo zavzemal za razvoj različnih športnih zvrsti.

Udejstvoval se je tudi v kulturno prosvetnem društvu Svoboda.

Poleg tega, da je bil znan družbenopolitični delavec, je bil tudi velik